

I én Henseende fik Broderens Besøg alligevel en Indflydelse paa Per. Det gav ham Stødet til at fatte den afgørende Beslutning med Hensyn til sin Fremtids Vej og Maal. Han indsaa', at det var paa høje Tid at gøre en Ende paa hans planløse Lystsejlad efter Lykken. Han havde altfor længe ligget og biet paa en gunstig Vind. Han maatte igen tage fat paa Aarerne for at komme ud af det Dødvande, hvori han — det følte han nu — var ved at gaa til Grunde. Det Par tusinde Kroner, han skulde arve efter Neergaard, vilde ikke strække langt og var desuden allerede halvt opbrugt ved Forskud og Laan. I det hele . . . denne Tro paa Lykken som noget, der dumpede ned over Hovedet paa Folk ligesom en Tagsten eller en Lotterigevinst, var vist ogsaa bare en Rest af Gammeljomfru-Overtro, næret af Fortidens Spaa-kællinger og Nutidens Poeter. Der fandtes i hvert Fald ingen anden paalidelig eller fuldt værdig Lykke end den, man selv fravristede Skæbnen. Som et Vilddyr, et krumtandet Bestie, en Æventyrets Gyldenbørste skulde Lykken jages, fanges og bastes, . . . et Bytte for den snarest, den stærkeste, den modigste!

Kort efter, at Eberhardt havde forladt ham, sad Per allerede bøjet over et stort Generalstabskort og nogle gamle, af sorte Blyantsfingre mærkede Tegneruller, som han efter nogen Leden havde fundet frem af en Kommodeskuffe. Det